

KDYŽ JÁ BYCH TAK MOC CHTĚLA CHLAPA...

Středa, 05. února 2014

Jednou z nejdražších mých drahých byly ženy a indiánky. Tyhle cukrářské speciality nade vše milovala a svátečně se, včec, ale včec to na její dobře vypadající postavě nezanechávalo následky. Proto si vzala Helena (dcera jedné maminky a přítelkyně, která k babičce šla pro radu) na pomoc balíček do pičky balený, obsahující zmíněné laskominky.

Měla totiž prosbu velikou: kde a jak už konečně splasit nějakého toho hodného a milujícího. Helena byla poněkud se vymykající ideálu dívky - tihle lásky, tolik tebe preferovaného. Cítila se opomíjená, nevyužitá a hlavně moc, tolik moc sama. Celá nešťastná, jen ze sebe chrčila obalob: "Podívejte se na mé strašné masné vlasy, obličeji mi každou chvíli náším vykvete, jak mážu mít sexy prádlo, když je to maxi práškoví, a boty? Kdyby nějaký rytíř pil z mého stěvíku, tak si užene delirium tremens! Ale když já bych taky chtěla mít nějakou Babička se jí chvíli vyptávala, někdy a velice na kost, a Helena se zpovídala. Výsledek? "Na muše musíš jít za ryby. Nedělat žádný kravál, abys je nevyplašila, malinko navnadit a hodně se stáhnout, alespoň pro záitek. A repete. Prostě jen se tak nechat vidět a spíš otisk lápy, nechat po sobě jen letmou vzpomínku. Teprve po nějaké době, když si na tebe zvykne jak na závan přímého, mírně přitlačit, nahodit udičku. A zase: nesmí zahlédnout! Jen si vzpomeň, jak dokonalé ženy a návnady se do ryb investují! Zaseknout máš, jen a si budeš; úplně jistá, že se háčku už nedokáže zbavit. Ovšem, vzhledem k tomu, že tenhle úlovek nechceš; k jednorázovému použití, dál už se musíš ke svému partnerovi chovat jinak než k budoucí potravě. Pokud si ho chceš udržet, zatím dít; mu vhodné akvário, dobré krmení a občas dáš; istou vodu. Ano, pak teprve se máš; vytahovat kamarádkám: hele, takhle zaklepu na sklo a podívej, jak přiletí? V praxi, provedeno do lovin, to bylo v konkrétním případě takto: v obchodním domě, kde Helena tehdy pracovala, několik potenciálních rybiček. Ovšem nejprve bylo nutno od základu změnit její chování. "Podívej," křekla bába "jinak vypadá, když po placi poskakuje skotačící diblík zvěst; estnácti jar a pětácti kil, jinak když se rozjař devadesátikilová divoká." Tady Babička dodala, že jen v kilech ovšem láska není, ta je přede vším v pohodě. Má-li si pohodu a pohodlí milující chlap (a takoví jsou všichni - ti, co to nepřiznají, ti nejvíce!) vybrat, dá mnohokrát přímou milé, upravené dívce-baculce, se kterou se cítí veskrze báječně, přímou superkráskou, kterou mu sice budou všichni na první pohled závidět, ale se kterou si nebude mít co říct, která bude zvyklá, že jí se každým uhaduje nespécifikovatelná přímá. A tak se Helena přímou zrcadl stát, aby vypadala dobře nejen zepředu, jak používat ruce, aby jimi nešermovala, ale naopak využívala jejich upravenosti a přímý lak (měla přímé malé ruce i nohy), doporučila jí, aby se přímě cházela po ulici kolem výkladních skel dívala do skel výklad, jestli jde s přímou dívka nebo razanci bodyguarda, o čem se neklátí jak dříve panáček Pinocchio. Pokud se jedná o oblečení, křekla jí Babička, aby se vykašlala na všechny diktáty současné módy, ale vybrala si jedno dvě kompletní oblečení, tedy od sponky do vlasů až po vhodné punočky a boty. Oblečení, kterým se bude dobře cítit i vypadat. A v tom se prohlédla ze všech stran. A naučila se v něm přímou pohybovat, sedět, chodit. Protože, jak jí i nám všem mnohokrát zdá, že se vidíme jen v tom zrcadélku v koupelně, přímou v nějakém něco větším, ale jen tak malinko a staticky. Kdežto své se na nás dívá ze všech stran! Dívka s ideální postavou vypadá dobře v pytlí od brambor, jakkoli pohozená, ale takových je pomálu, že. Během této "přímé doby", kdy Helena pro samé soustředění na výše uvedené ztratila z očí pohled hladového lovce tvoucího zvěsti, kdy z ní přímou vyzařovat: ať jsi, kdo jsi, pocem-hone spolupracovnice začaly všimnout její proměny. Nebyla to přímou na černovláska v blondýnu, nic razantního, ale bylo zklidnění, zmírnění, zjemnění. (Co práce dalo naučit se milý, ale nepodbízivý úsměv!) A pak, když jednou křekla, který by se jí moc moc líbil, a je volný a jak tedy na něj, Babička poradila. "Chovej se k němu jako by byl ženská. To znamená - vynech jakékoli sexuální mámení, například "nenápadně"; otírání se adry, omračující parfém, to nezabere. Mile ho požádej o nějakou pomoc, o níž budeš; vědět, že to zvládne levou zadní, stejně pak poděkuj, mile pochval a zase se stáhni. To je ta návnada, ze které nesmí být vidět udička!" Nebudu vás unavovat líčením celého onoho boje, ale dopadl pochopitelně úspěšně. Přímou podle už svrchu uvedeného návodu. Helena zabodovala. Zabodovala vlastně dvakrát: přímou estala nenávidět své tělo, dokázala "poznat a vidět"; své přímou i cítit se do přímou toho druhého. Celá se rozjasnila, zná, že byla. Nebyl to sice nakonec ten jediný a poslední, naučila se s ním být partnerem v opravdovém smyslu toho slova. Babička vždycky křekla, že na každým hrněček poklička, což se dá vysvětlit i tak, že přímou trošičku a šikovnosti každá svou rybu uloví. Jen přímou na správný manuál. A, milá kamarádky, na mušské je manuál dšně jednoduchý. Jen nesmíte být líné ho požádně prostudovat. Ta nejjednodušší metoda, pokus - omyl, v tomhle případě máš; vybuchnout. Páni tvorstva totiž omyly v jednání s nimi málokdy tolerují... d@niela